

9.12.2010

MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

Om: Andragende 0562/2010 af Agnieszka Sieczkowska, polsk statsborger, om de danske myndigheders beslaglæggelse af hendes polsk indregistrerede firmabil og de dermed forbundne hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed¹.

Sammendrag

Andrageren påklager de danske myndigheders beslaglæggelse af hendes polsk indregistrerede bil, som hun bruger i arbejdsøjemed, og deres krav om en eksorbitant indregistreringsafgift samt bødepålæg. Andrageren mener, at hun i indeværende sag har handlet i fuldstændig overensstemmelse med EU's på området gældende bestemmelser om indregistrering og beskatning af motorkøretøjer, og hun henviser i den forbindelse til Domstolens dom i sag C-464/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Danmark, og Domstolens dom i de forenede sager C-151/04 og C-152/04, straffesager mod Claude Nadin, Nadin-Lux SA og Jean-Pascal Durré (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de police de Neufchâteau), som alle vedrørte anvendelse af firmabil, der er indregistreret i en anden medlemsstat. Andrageren henviser tillige til Domstolens dom i sag C-156/04, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik, hvori det hedder, at "Kommissionen er af den opfattelse, at disse sanktioner (beslaglæggelse), sammenholdt med de græske administrative myndigheders praksis ved fastlæggelsen af det sædvanlige opholdssted og den manglende hensyntagen til den pågældendes eventuelle gode tro, er uforholdsmæssige". Andrageren anmoder derfor Europa-Parlamentet om at gribe ind.

2. Opfyldelse af betingelserne for behandling

Andragendet opfylder betingelserne for behandling (fastslået den 1. oktober 2010). Kommissionen anmodet om oplysninger (forretningsordenens artikel 202, stk. 6).

3. Kommissionens svar, modtaget den 9. december 2010.

"Kommissionens bemærkninger

"Andrageren har indgivet en tilsvarende klage til Kommissionen om beslaglæggelse og registreringsafgifter i Danmark.

Fritagelse for registreringsafgift på personbiler

Afgifter på personbiler er ikke harmoniseret på EU-plan. Kun meget få EU-retsakter begrænser medlemsstaternes ret til at pålægge sådanne afgifter, og medlemsstaterne har derfor vide beføjelser inden for disse områder. Medlemsstaterne skal under udøvelsen af disse beføjelser overholde de grundlæggende principper, der er fastsat i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. I den forbindelse har EU-Domstolens retspraksis bestemt – og begrænset – medlemsstaternes beføjelser med hensyn til afgifter på firmabiler, der stilles til rådighed af en arbejdsgiver, som er etableret i en anden medlemsstat. Det er denne retspraksis, andrageren henviser til.

I sag C-464/02 *Kommissionen mod Danmark* fastslog EU-Domstolen, at en person, der er ansat i én medlemsstat, men har bopæl i en anden, har ret til at benytte en bil, som er indregistreret i arbejdsgiverens navn i en anden medlemsstat, både til privat og arbejdsrelateret brug i sit bopælsland, så længe bilen primært benyttes uden for bopælslandets grænser. I de forenede sager C-151/04, *Claude Nadin*, og sag C-152/04, *Jean-Pascal Durré*, stadfæstede EU-Domstolen sin dom vedrørende medarbejdere og udvidede den til at omfatte en virksomheds aktionærer, bestyrelsesmedlemmer og ledere.

Når der imidlertid under omstændigheder som dem, der er tale om i andragerens tilfælde, finder EU-retspraksis for afgiftsfritagelse for firmabiler, der er indregistreret i en anden medlemsstat, ikke anvendelse, primært fordi andrageren ikke benytter en firmabil, dvs. en bil, som er indregistreret i hendes arbejdsgivers navn.

Da andrageren benytter en privat bil, der er indregistreret i hendes eget navn, er det eneste direktiv, som kan være relevant for hendes situation, Rådets direktiv 83/182/EØF om afgiftsfritagelse inden for Fællesskabet ved midlertidig indførsel af visse transportmidler¹.

Rådets direktiv 83/182/EØF giver en borger fra en medlemsstat mulighed for at benytte sin bil midlertidigt i en anden medlemsstat end den, hvor han har bopæl. En sådan midlertidig brug i en medlemsstat bør ikke have skatte- og afgiftsmæssige følger, såfremt personen, der benytter bilen, har sit sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat.

Med henblik på at kunne fastslå, hvor det sædvanlige opholdssted er, skal der ifølge artikel 7 i Rådets direktiv 83/182/EØF både tages hensyn til personens erhvervsmæssige og private tilhørsforhold til et givet sted samt til varigheden af sådanne tilhørsforhold. Hvis disse tilhørsforhold ikke er samlet i en enkelt medlemsstat, giver direktivet de private tilhørsforhold forrang over de erhvervsmæssige tilhørsforhold, såfremt personen regelmæssigt vender tilbage til det sted, hvor han har sine private tilhørsforhold. I forbindelse med vurderingen af personens private og erhvervsmæssige tilhørsforhold skal alle relevante oplysninger tages i betragtning, herunder særligt hvor personen og dennes familiemedlemmer fysisk befinder sig, om der foreligger en bopæl, stedet for udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed og stedet, hvor hans formueinteresser befinder sig. (Se EU-Domstolens dom i sag C-262/99, *Paraskevas Louloudakis*, præmis 51-56).

Endvidere giver artikel 9, stk. 3, Danmark ret til at betragte enhver person fra en anden

¹ EFT L 105 af 23.4.1983, s. 59.

medlemsstat som havende sit sædvanlige opholdssted i Danmark, hvis den pågældende opholder sig der et år eller 365 dage inden for en periode på 24 måneder. Når en person må anses for at have to bopæle, skal den pågældendes sædvanlige opholdssted imidlertid være det sted, hvor hans ægtefælle og børn opholder sig. I lignende tilfælde skal Danmark sammen med den anden berørte medlemsstat afgøre, hvilken af de to bopæle der skal lægges til grund for beskatningen.

Ved vurderingen af om betingelserne for at benytte en bil under ordningen for midlertidig indførsel er opfyldt, tilkommer det medlemsstaternes kompetente myndigheder at foretage en bedømmelse og afvejning af samtlige relevante forhold, der kendetegner hvert enkelt tilfælde, ud fra de givne kriterier i EU's retspraksis. Desuden skal de nationale domstole foretage en generel vurdering af oplysningerne om tilhørsforhold under hensyntagen til al den modtagne dokumentation (se Domstolens dom i sag C-262/99, *Paraskevas Louloudakis*, præmis 57).

Det er i overensstemmelse med EU-lovgivningen, at medlemsstaten, hvis den vurderer, at det sædvanlige opholdssted for den pågældende person er på medlemsstatens geografiske område, opkræver en registreringsafgift for bilen, uanset om en tilsvarende afgift allerede er betalt i en anden medlemsstat (se i den forbindelse Domstolens dom i sag C-138/04, *Kommissionen mod Danmark*, præmis 13).

Hvad angår de høje satser for registreringsafgifter for motorkøretøjer i Danmark, henviser Kommissionen endvidere til Domstolens afgørelse i sag C-383/01, *De Danske Bilimportører*, i hvilken Domstolen fastslog, at satserne ikke er i strid med EU-lovgivningen.

Endelig følger det af Domstolens retspraksis (dom i sag C-387/01, *Weigel*, præmis 55, og sag C-365/02, *Lindfors*, præmis 34), at selv om en registreringsafgift kan have en negativ indvirkning på beslutningen om at udøve retten til fri bevægelighed, garanterer traktaten ikke, at en flytning inden for EU vil være neutral i forhold til beskatning. De ulemper, man oplever som følge af en sådan flytning, er kun i strid med traktaten, hvis man bliver stillet dårligere end de personer, der allerede skal betale en sådan afgift, f.eks. hvis afgiftsbeløbet er højere for den vandrende arbejdstager end for en person, der allerede er etableret i medlemsstaten.

Efter at have analyseret omstændighederne i andragerens sag i forhold til EU's retspraksis finder Kommissionen ikke, at hendes sag påviser nogen generel administrativ praksis eller national lovgivning om opkrævning af registreringsafgifter i henhold til ordningerne for midlertidig indførsel, som ikke er i overensstemmelse med EU-lovgivningen.

Den danske lovgivning om beslaglæggelse af biler, der er indregistreret i en anden medlemsstat

Kommissionen er bekendt med, at de danske myndigheder beslaglægger biler, der er indregistreret i andre medlemsstater, hvis myndighederne har grund til at mene, at betingelserne for at benytte bilen under ordningen for midlertidig indførsel ikke er opfyldt. Kommissionen tager sådanne beslaglæggelser alvorligt, da retten til at benytte en bil er vigtig for den faktiske udøvelse af rettigheder vedrørende den frie bevægelighed for personer. Det følger desuden af EU's retspraksis, at sådanne foranstaltninger kan være uforholdsmæssige i forhold til det tilstræbte mål, som er opkrævning af bøder og afgifter. (Se Domstolens dom i sag C-156/04, *Kommissionen for Den Europæiske Union mod den Helleniske Republik*). Et sådant mål kan ifølge Domstolen opnås med midler, der i højere grad er i overensstemmelse med EU-lovgivningen, f.eks. gennem sikkerhedsstillelse.

De danske myndigheder har oplyst Kommissionen om, at den danske lovgivning på

nuværende tidspunkt ikke indeholder mindre radikale foranstaltninger end beslaglæggelse i sådanne sager. Danmark skal dog gennemføre de nødvendige ændringer for at sikre, at lovgivningen tilpasses, og det forventes, at der fremsættes et lovforslag i denne folketingssamling.

Konklusion

Hvad angår andragerens pligt til at betale dansk indregistreringsafgift for sin private bil, er det de nationale domstole, der skal vurdere og afveje alle relevante forhold i hendes sag ud fra de givne kriterier i EU's retspraksis og herefter afgøre, om hendes polsk indregistrerede bil kan fritages for registreringsafgift i Danmark under ordningen for midlertidig indførsel. Kommissionen henviser til, at de nationale domstole endnu ikke har truffet afgørelse om hendes afgiftspligt, og Kommissionen er overbevist om, at EU-lovgivningen vil blive anvendt på korrekt vis. Kommissionen agter derfor ikke at foretage sig yderligere på dette specifikke område.

Kommissionen er sikker på, at Danmark vil ændre den danske lovgivning om beslaglæggelse af biler, der er indregistreret i andre medlemsstater, så den bliver i overensstemmelse med EU-lovgivningen. Kommissionen vil følge den danske lovgivningsproces på området opmærksomt og informere andrageren, når lovgivningen er blevet vedtaget."